

Arrest

nr. 228 314 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische (Eritrese) nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 tot vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 16 oktober 2019 door de politiediensten aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

1.2. Eveneens op 16 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie WPR Brabant op 16.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [M.]

[...]

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden."

Verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoeker en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt op 17 oktober 2019 vastgesteld dat verzoeker bij de Italiaanse diplomatieke post in Addis Abeba, Ethiopië, op voorlegging van een Ethiopisch paspoort, in april 2019 een Schengenvisum heeft gevraagd en gekregen voor toerisme.

1.4. Op 21 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vaststelling van de grens. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In opvolging van de bijlage 13 septies dd 16/10/2019, betekend aan betrokkene op 16/10/2019, ten aanzien van,

de Heer, die verklaart te heten:

naam: [L.]

voornaam: [M.G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: [M.D.], geboren op [...] te [...], Eritrea

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Ethiopië te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Ethiopië in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Betrokkene verklaarde op 16/10/2019 bij de politie afkomstig te zijn uit Eritrea en niet te kunnen terugkeren vanwege een gebrek aan religieuze vrijheid.

Op 17/10/2019 leveren zijn vingerafdrukken een hit op in het visuminformatiesysteem (hierna VIS). Hieruit blijkt dat betrokkene op 03/04/2019 bij de Italiaanse ambassade in Addis Ababa een visum kort verblijf heeft aangevraagd als Ethiopisch onderdaan. Hij legde bij deze aanvraag een origineel en geldig Ethiopisch paspoort voor.

Op 18/10/2019 werd betrokkene in het gesloten centrum 127bis geconfronteerd met deze informatie en opnieuw gehoord. Hij verklaarde met een vals Ethiopisch paspoort te hebben gereisd. Hij bleef vasthouden aan de Eritrese nationaliteit. Volgens zijn verklaring kan hij niet terugkeren naar Eritrea vanwege zijn religieuze overtuiging en de militaire dienstplicht. Hij legde geen bewijzen voor van zijn Eritrese nationaliteit.

Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, zijn biometrische gegevens in het VIS verwerkt. De Nederlandse autoriteiten hebben u een Schengenvisum kort verblijf toegekend. Bij de afgifte van het visum werd uw Ethiopische paspoort grondig op authenticiteit gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van zijn of haar vingerafdrukken dient toe te staan, indien het de eerste aanvraag betreft, is het niet aannemelijk dat betrokkene gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort.

Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de verklaring van betrokkene dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikt, en niet over de Ethiopische.

Er dient dan ook onderzocht te worden of er in zijn hoofde een vrees bestaat wat betreft een schending van artikel 3 EVRM bij een verwijdering naar Ethiopië.

Betrokkene heeft geen enkele vrees uitgedrukt wat een terugkeer naar Ethiopië betreft.

Uit al het voorgaande blijkt dat er bij uitvoering van de verwijderingsmaatregel van 16/10/2019 geen risico bestaat op schending van artikel 3. Uw verklaringen vormen aldus geen beletsel voor een terugkeer naar uw land van herkomst.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Verzoeker zet uiteen dat hij diligent optrad en dat een gedwongen grensleiding imminent is. De bestreden beslissing kan volgens hem op elk ogenblik worden uitgevoerd. Hij licht toe dat hij dan ook geen beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure indien hij wil vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voordoet.

Verzoeker wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen

afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht (*audi alteram partem*) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1. PRINCIPES

a) De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à l'article 3 de la CEDH est établie en ce sens que, lorsque l'autorité envisage de procéder à l'éloignement d'un étranger, elle est tenue à plusieurs obligations en vertu de cette disposition, dont notamment :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;*
- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance .*
- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné , dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;*
- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain .*
- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter .*

Afin donc que soit respecté le volet procédural de l'article 3 de la CEDH, l'enquête menée par l'autorité sur le risque de violation doit être effectuée de manière approfondie et rigoureuse.

b) Du principe général de droit audi alteram partem

Le principe audi alteram partem – droit d'être entendu – est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard . Ce principe est défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » (nous soulignons) .

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision .

c) Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. APPLICATION EN L'ESPECE

La décision est donc fondée sur les éléments principaux suivants :

- Le requérant a déclaré avoir la nationalité Erythréenne ;
- Du dossier administratif, il ressort qu'il a un passeport éthiopien ;

Cette décision pose problème à plusieurs égards.

a) De la violation du droit d'être entendu et du principe de minutie

Le conseil du requérant s'interroge sur la possibilité effective qui aurait été offerte au requérant de s'expliquer sur sa nationalité érythréenne et sur l'utilisation d'un passeport éthiopien. Le requérant a-t-il eu la possibilité effective de s'exprimer sur ce point avant l'adoption de la décision attaquée ?

Questionné à ce sujet par son conseil, le requérant affirme être érythréen et avoir recouru à un passeur pour obtenir un passeport éthiopien pour quitter l'Ethiopie. Il indique s'être rendu à l'ambassade Italienne pour solliciter un visa. Le requérant est disposé à répondre à toute question qui pourraient lui être posées par Votre Conseil à ce sujet.

Les déclarations du requérant peuvent en outre correspondre à une pratique confirmée par des rapports de départements d'Etat ou d'associations non gouvernementales. Ainsi, le rapport d'ASYLOS intitulé « Ethiopia and Eritrea : Prevalence of False ID Documents, July 2018 » (pièce 2), lequel est lui-même basé sur de nombreuses sources gouvernementales et non gouvernementales, atteste :

- que la corruption et les relations personnelles permettent d'obtenir des faux documents, avec une relative facilité (page 8) ;
- que de véritables passeports sont parfois obtenus sur base de faux documents (page 8) ;
- que l'absence de format universel pour les cartes d'identité nationales conduit à la délivrance continue de cartes d'identification sujettes à la fraude (page 8) ;
- que, compte tenu de ces formats différents de cartes d'identité, il est très difficile pour le département de l'immigration – lequel s'appuie sur ces cartes d'identité pour délivrer des passeports éthiopiens – de vérifier la véracité de ces documents (page 9) ;
- que la condition pour obtenir un passeport est de présenter une carte d'identification (« kebele identity card ») valide, ce qui cause de profonds problèmes car il y a des problèmes de falsification (page 9) ;
- que sont communs les vrais passeports basés sur de faux documents (« common are genuine passports based on fraudulent feeder documents ») ; que, en outre, des passeports frauduleux sont rares car chers, mais qu'ils existent (page 9) ;
- etc. (Voir pièce 2)

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de conclure que la partie adverse connaissait – ou devait connaître – l'existence d'une pratique en Ethiopie, consistant à obtenir de véritables passeports (par exemple, sur base de faux documents), en échange du paiement d'une somme d'argent.

Sous réserve de la vérification du dossier administratif, la partie adverse n'a semble-t-il pas interrogé le requérant sur les modalités de l'obtention de son passeport, afin de vérifier si ses allégations concernant l'usage d'un faux/vrai passeport pouvaient ou non être tenues pour vraies.

Or, si le requérant avait eu la possibilité de s'exprimer, de manière utile et effective, cela aurait pu conduire l'autorité à reconsidérer sa position quant à la véritable identité du requérant. Sans nul doute, une audition utile et effective du requérant préalablement à l'adoption de la décision attaquée aurait pu avoir une incidence sur le sens de celle-ci.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de constater que la décision attaquée, qui affirme que la véritable nationalité du requérant est éthiopienne et décide par conséquent de le renvoyer vers ce pays, sur base d'une simple recherche dans le VIS, sans avoir jamais entendu le requérant à ce sujet de manière utile et effective (sous réserve de la vérification du dossier administratif), a été adoptée en violation du principe général de droit audi alteram partem, ainsi qu'en violation du principe de minutie et repose sur des motifs inexacts, en violation de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts en fait et en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Pour cette première raison, le moyen unique sera déclaré fondé.

a) De la violation du volet matériel et procédural de l'article 3 CEDH – refoulement vers l'Ethiopie

☐ De la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la

mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi.

De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion (nous soulignons) ». « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée (nous soulignons) ».

Or, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait, devait ou aurait pourtant nécessairement dû avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine.

□ De l'application de cette jurisprudence au cas d'espèce

Interrogé brièvement par son conseil sur ses craintes en cas de retour en Ethiopie, le requérant précise avoir fait l'objet de persécutions en raison de ses opinions religieuses et ses origines. En cas d'expulsion en Ethiopie, le requérant, indique craindre pour sa vie.

Il ressort de la décision attaquée que la partie adverse n'a pas tenu compte de ces éléments pertinents, en ce qu'elle se limite de noter que le requérant « heeft geen enkele vrees uitgedrukt wat een terugkeer naar Ethiopie betreft » sans explication complémentaire. Par ailleurs, la partie adverse n'a pas non plus tenu compte des circonstances pertinentes de la cause dont elle avait pourtant connaissance au moment de l'adoption de la décision querellée et qui ressortent avec abondance de rapports récents d'associations internationales indépendantes.

Eût égard au risque accru pour le requérant d'être arrêté et emprisonné, il ressort de rapports récents d'ONG, telles qu'Human Rights Watch, et Amnesty International, que la détention arbitraire et la torture continuent d'être des problèmes majeurs en Ethiopie. Selon ces rapports, les détenus politiques sont fréquemment torturés ou font l'objet de mauvais traitements dans les centres de détention afin d'obtenir des confessions ou d'obtenir des informations.

• Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017 souligne ce qui suit :

"Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. (nous soulignons)"

• Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017 énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :

"Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons)."

• Le rapport le plus récent du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia », énonce également ce qui suit :

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by

family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons).

- Le rapport USDOS – US Department of State: 2018 Report on International Religious Freedom: Ethiopia, 21 June 2019

<https://www.ecoi.net/en/document/2011131.html> (accessed on 28 October 2019) énonce ce qui suit :

“Nongovernmental organizations (NGOs) continued to report some Protestants and Orthodox Christians accused one another of heresy and of actively working to convert adherents from one faith to the other, increasing tension between the two groups.

(...)

Protestants continued to report that local officials discriminated against them with regard to religious registration and the allocation of land for churches and cemeteries.” (nous soulignons).

Il ressort de la décision attaquée que cet élément n'a pas été pris en considération dans l'évaluation du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi en Ethiopie du requérant, en violation de l'article 3 de la CEDH.

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention.

De plus, il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait de faire l'objet de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu d'une part, du fait que le requérant ait des opinions religieuses non admises en Ethiopie et d'autre part, du risque accru d'être détenu en cas de retour dans son pays d'origine et du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie.

b) De la violation du volet matériel et procédural de l'article 3 CEDH – refoulement indirect vers l'Erythrée

Il découle de ce qui précède que le requérant conteste fermement être originaire d'Ethiopie et affirme être bien originaire d'Erythrée, mais que la partie adverse, malgré les informations pertinentes dont elle disposait (notamment, pièce 2), a omis de procéder à une vérification approfondie des allégations du requérant. Il ressort d'un e-mail de la famille hôte du requérant (pièce 3) que ce dernier possède bel et bien la nationalité Erythréenne.

L'absence d'examen minutieux de la part de l'autorité quant à la véritable nationalité du requérant a ainsi conduit à l'absence pure et simple de tout examen au regard de l'article 3 de la CEDH concernant le risque d'un refoulement indirect du requérant en cas de renvoi vers l'Ethiopie.

Pourtant, la partie adverse, i) avait été informée que le requérant avait déclaré avoir voyagé avec un passeport éthiopien et, ii) était en possession d'information confirmant une pratique de corruption concernant l'obtention de faux documents en Ethiopie et l'obtention de véritables passeports sur base de fausses cartes d'identification (pièce 2). Il s'ensuit que la simple affirmation, par la partie adverse, que le passeport utilisé par le requérant était un véritable passeport, de même que le visa était un véritable visa, n'est pas suffisante à décrédibiliser les allégations du requérant.

Au contraire, compte tenu de ces informations, la partie adverse aurait dû procéder à un examen plus approfondi et, à tout le moins, interroger de manière détaillée le requérant au sujet de ses origines

prétendues et des modalités d'obtention de son passeport, afin de s'assurer de l'absence de risque au regard de l'article 3 CEDH. Force est pourtant de constater que la décision attaquée est tout à fait muette à cet égard.

Or, en cas de renvoi en Ethiopie, le requérant – érythréen – court le risque que l'obtention frauduleuse de son passeport soit découverte à son arrivée, ou même par après durant son séjour dans ce pays. Ainsi – outre que le fait de quitter le pays sans document de voyage valide ou le fait de séjourner dans le pays sans document de résidence valide soit puni par la législation éthiopienne d'une peine d'emprisonnement, de même que l'usage de faux documents est puni par le Code pénal éthiopien d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à 10 ans – la partie adverse ne pourrait garantir que le requérant ne soit pas, à un moment ou un autre suite à son expulsion, identifié comme érythréen par les autorités éthiopiennes et refoulé vers son pays.

La situation en Erythrée est, par ailleurs, parfaitement connue de la partie adverse. La situation dramatique en matière de droits de l'homme est ainsi étayée par de nombreux rapports émanant d'instances reconnues internationalement.

Le pays d'origine du requérant, l'Erythrée, est en effet tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont perpétrées. L'extrême gravité de la situation actuelle est recensée dans de nombreux rapports récents. De ces rapports – qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres – il ressort que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée.

En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter ce qui suit :

- *Les personnes qui ont émigré et son renvoyées de force en Erythrée sont emprisonnées et font systématiquement l'objet de mauvais traitements assimilables à de la torture à leur retour ;*
- *Les personnes qui ont quitté illégalement l'Erythrée risquent d'être détenues et de faire l'objet de traitements inhumains et dégradants – il est également plus que probable qu'elle soit (ré)enrôlées de force pour le service militaire, pratique à propos de laquelle la Commission d'enquête internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut là-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité .*

Il s'ensuit que l'éventuel refoulement indirect du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée, serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH, en son volet matériel.

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH, tant sur le plan matériel que procédural, en ce qu'elle n'a procédé à aucun examen approfondi des allégations du requérant et du risque, par conséquent d'un refoulement indirect vers l'Erythrée, son véritable pays d'origine. La motivation de la décision attaquée étant insuffisante à cet égard, la décision viole également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

De sorte que, pour cette deuxième raison, le moyen unique sera déclaré fondé.

Du tout, le moyen unique sera déclaré fondé."

2.3.2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, terug te leiden naar de grens met Ethiopië. Verweerder heeft tevens geduid waarom hij oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij de Eritrese, in plaats van de Ethiopische, nationaliteit heeft en waarom hij meent dat er geen reëel risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Ethiopië zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verweerder heeft hierbij geduid dat verzoeker gebruik maakte van een origineel Ethiopisch paspoort dat was voorzien van een

door de Italiaanse autoriteiten afgegeven Schengenvisum om naar Europa te reizen. Hij heeft benadrukt dat verzoeker pas een Schengenvisum kon krijgen door zich in persoon aan te bieden en zijn vingerafdrukken te laten nemen en dat het paspoort dat hij diende voor te leggen om het visum te verkrijgen grondig op authenticiteit werd gecontroleerd. Hij heeft geduid verzoeker te hebben geconfronteerd met deze nieuwe informatie, waarbij verzoeker verklaarde met een vals Ethiopisch paspoort te hebben gereisd en bleef vasthouden aan de Eritrese nationaliteit zonder hiervan echter bewijzen voor te leggen. Verweerder heeft geconcludeerd dat verzoeker niet kan voorhouden dat hij niet de Ethiopische nationaliteit heeft. Verweerder heeft nog gesteld dat verzoeker geen enkele vrees heeft geuit wat een terugkeer naar Ethiopië betreft, zodat niet blijkt dat een verwijdering naar dit land hem zal blootstellen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.3. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een verwijderingsbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve

procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 oktober 2019 en op 18 oktober 2019 werd gehoord. Dit telkens in de Engelse taal. Op 16 oktober 2019 gaf verzoeker aan de Eritrese nationaliteit te bezitten en omwille van een gebrek aan religieuze vrijheid niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland. Hij gaf aan naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen. Tijdens het gehoor op 18 oktober 2019, naar aanleiding van de controle van de gegevens van het VIS waaruit bleek dat verzoeker bij de Italiaanse autoriteiten op voorleging van een Ethiopisch paspoort in april 2019 een Schengenvisum verkreeg, stelde verzoeker vanuit Eritrea, via Soedan en Libië, naar Europa te zijn gereisd. Hij gaf aan per boot naar Italië te zijn gereisd. Op de vraag vanwaar hij afkomstig is, benadrukte verzoeker geen onderdaan te zijn van Ethiopië, maar van Eritrea. Hij antwoordde nog dat hij niet terug kan naar Ethiopië, omdat hij van Eritrea is. Toen verzoeker op het einde van het gesprek de vraag werd gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen, beklemdoende verzoeker andermaal dat hij niet van Ethiopië is.

Verzoeker geeft niet aan dat er zich tijdens de interviews concrete problemen voordeden. Uit de verslagen van het hoorrecht blijkt zulks evenmin. Verzoeker antwoordde telkens concreet op de hem gestelde vragen.

Verzoeker betwist ook niet te zijn geconfronteerd met de gegevens van het VIS en uit het verloop van het gehoor van 18 oktober 2019 blijkt duidelijk dat verzoeker er kennis van had dat hem een verwijdering naar Ethiopië boven het hoofd hing. De kwestie van zijn Eritrese dan wel Ethiopische nationaliteit lag tijdens het gehoor, getuige ook de verstrekte antwoorden, duidelijk op tafel. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid was om alle volgens hem nuttige informatie omtrent zijn werkelijke nationaliteit en de wijze waarop hij een Ethiopisch paspoort heeft verkregen aan te brengen bij het bestuur. Er werd hem eveneens de mogelijkheid geboden om eventuele redenen die zich verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland naar voor te brengen.

Verzoeker kan niet voorhouden dat verweerder louter op basis van de gegevens van het VIS is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder hem een effectieve kans te geven om nadere verklaringen omtrent zijn werkelijke nationaliteit naar voor te brengen.

Er wordt niet aangetoond dat verzoeker op het ogenblik dat hij werd gehoord niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om alle informatie die hij als nuttig beschouwde aan verweerder mee te delen. Een schending van de hoorplicht blijkt op het eerste zicht niet.

2.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de

verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient allereerst te worden gesteld dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker steeds heeft volhard de Eritrese nationaliteit te hebben. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, immers opgemerkt dat verzoekers beweringen niet geloofwaardig zijn gelet op het feit dat hij, om naar Europa te reizen, gebruik maakte van een Ethiopisch paspoort waarin door de Italiaanse autoriteiten een Schengenvisum was aangebracht, wat impliceert dat verzoeker zich persoonlijk aanbood bij de Italiaanse diplomatieke diensten en dat de authenticiteit van zijn paspoort werd geverifieerd. Verzoekers vingerafdrukken werden hierbij ook door de Italiaanse autoriteiten geregistreerd in het VIS. Verweerder heeft verzoekers verklaringen niet aanvaard, omdat deze geen steun vinden in het feitenmateriaal waarover hij beschikt en verzoeker ook geen bewijzen kon voorleggen van zijn vermeende Eritrese nationaliteit.

In tegenstelling tot zijn verklaringen tijdens het gehoor op 18 oktober 2019 waarbij hij aangaf vanuit Eritrea via Soedan en Libië illegaal via Italië het Schengengrondgebied te hebben betreden, erkent verzoeker thans dat hij inderdaad op voorlegging van een authentiek Ethiopisch paspoort de Italiaanse autoriteiten om een Schengenvisum heeft gevraagd en zo legaal naar Europa is gereisd.

In beginsel vermogen de Belgische autoriteiten ervan uitgaan dat de vreemdeling die met een authentiek Ethiopisch paspoort het Schengengrondgebied heeft betreden deze nationaliteit heeft. Het komt de betrokken vreemdeling in deze situatie toe om, indien hij alsnog deze nationaliteit wenst te betwisten, in dit verband concrete en overtuigende elementen naar voor te brengen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift op jonge leeftijd samen met zijn ouders Eritrea te zijn ontvlucht en vervolgens gedurende vele jaren met zijn ouders in Ethiopië te hebben gewoond. Hij stelt een beroep te hebben gedaan op een “passeur” om voor hem een Ethiopisch paspoort te regelen en zich hiermee vervolgens te hebben aangeboden bij de Italiaanse ambassade. Hij stelt dat deze verklaringen kunnen overeenstemmen met een bestaande praktijk zoals beschreven in een verslag van Asylos van juli 2018 met als titel *“Ethiopia and Eritrea: Prevalence of false ID documents.”*

Uit dit document blijkt dat slechts een zeer klein deel van de Ethiopische paspoorten die worden gecontroleerd vals blijken te zijn en dat Ethiopische paspoorten moeilijk na te maken zijn en vervalsingen daarom zeldzaam en duur zijn. Er wordt op gewezen dat wel werd vastgesteld dat soms authentieke paspoorten worden verkregen op basis van andere vervalste documenten die op lagere administratieve echelons worden verstrekt en dat om documentenfraude tegen te gaan in 2012 een nieuwe wet werd uitgevaardigd waarbij een nationale identiteitskaart, met onder meer een foto en vingerafdrukken, wordt voorzien. Deze informatie geeft geen aanleiding tot het besluit dat dient te worden uitgegaan van de veronderstelling dat Ethiopische paspoorten in regel niet betrouwbaar zijn of dat verweerder in casu diende aan te nemen dat het authentieke paspoort waarvan verzoeker gebruik maakte niet toelaat zijn identiteit vast te stellen en dat hij nadere onderzoeken diende verrichten. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker, ertoe uitgenodigd duidelijkheid te brengen in zijn Eritrese dan wel Ethiopische nationaliteit, vasthield aan zijn beweerde Eritrese nationaliteit en verklaarde vanuit Eritrea, zonder zelfs maar in Ethiopië te zijn geweest, naar Europa te zijn gereisd. Deze verklaringen werden terecht als ongeloofwaardig beschouwd. Nergens gaf hij aan dat hij een authentiek Ethiopisch paspoort heeft gekocht, zodat niet valt in te zien dat verweerder hieromtrent een verder onderzoek diende te voeren. Verzoeker bracht geen stukken aan waaruit zou blijken dat hij op basis van valse documenten een authentiek document heeft kunnen verwerven.

Verzoeker voegt verder een mail toe van een persoon bij wie hij in dit land onderdak vond. Deze persoon stelt zich voor als vriendin van verzoeker en geeft een verslag van de verklaringen die verzoeker aan haar heeft gedaan. Volgens deze verklaringen heeft verzoeker op vijfjarige leeftijd samen met zijn ouders Eritrea verlaten om zich te vestigen in Ethiopië. Zijn broers en zussen verblijven nog in Ethiopië, zijn ouders zijn overleden. Hij is in mei 2019 in Italië gearriveerd en onmiddellijk doorgereisd naar Frankrijk. Deze naar voor gebrachte verklaringen van verzoeker – die hij pas voor het eerst naar voor brengt in het kader van huidig beroep, zodat niet blijkt dat verweerder hiermee reeds rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing – zijn niet van aard het bewijs te leveren dat hij niet de

Ethiopische nationaliteit heeft en het door hem bekomen authentieke Ethiopisch paspoort hem niet werkelijk toebehoorde. Deze verklaringen van verzoeker staan volledig haaks op zijn eerdere verklaringen en worden andermaal niet onderbouwd met enig bewijsstuk. Verzoeker stelt thans langdurig, en sinds zijn vijf jaar, in Ethiopië te hebben verbleven. Voor zover deze verklaringen al enige grond hebben, is het in deze voorgehouden omstandigheden geenszins uitgesloten dat verzoeker de nationaliteit heeft van dit land.

Op de terechtzitting erkent verzoeker dat hij geen begin van bewijs kan voorleggen van zijn beweerde Eritrese nationaliteit.

De Raad merkt nog op dat uit het verslag van hoorrecht van 18 december 2019 blijkt dat verzoeker werd gevraagd naar redenen dat hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren, hetgeen door hem blijkens het gehoorverslag werd begrepen als dat in de eerste plaats werd gevraagd naar redenen dat hij niet kan terugkeren naar Ethiopië. Verzoeker stelde zo: *“Ik kan niet terug naar Ethiopië, want ben van Eritrea”*. Verzoeker bracht geen aanwijzingen naar voor dat hij in Ethiopië zelf dient te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds werd gesteld, bleef verzoeker volhouden aan zijn Eritrese nationaliteit en gaf hij zelfs niet aan op enig ogenblik in Ethiopië te hebben verbleven. Thans houdt verzoeker voor dat hij als kind met zijn ouders Eritrea is ontvlucht om zich in Ethiopië te vestigen, waar hij stelt meerdere jaren te hebben verbleven. Hij stelt in Ethiopië te zijn vervolgend omwille van religieuze redenen en zijn herkomst. Hij stelt te vrezen voor zijn leven in Ethiopië. Nu verzoeker naliert dergelijke verklaringen tijdens het hoorrecht naar voor te brengen, maar integendeel ervoor koos om zijn eerdere verblijf in Ethiopië te verhullen, kan hij niet ernstig voorhouden dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening hield of hieromtrent geen toereikend onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen onzorgvuldig handelen in het licht van artikel 3 van het EVRM aan het licht.

In de mate dat de Raad op grond van artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, moet worden herhaald dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Zoals aangegeven, stelt verzoeker thans dat hij in Ethiopië werd vervolgd omwille van religieuze redenen en zijn herkomst. Hij stelt te vrezen voor zijn leven in Ethiopië. Verzoeker citeert uit verschillende gezaghebbende bronnen over Ethiopië, die gewag maken van arbitraire detentie en van folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen tijdens detentie, in het bijzonder van politieke gevangenen. Er is nog sprake van spanningen tussen bepaalde religieuze groepen en klachten van discriminatie op basis van religie door de lokale autoriteiten bij de religieuze registratie en de toewijzing van land voor kerken en kerkhoven.

Verzoeker houdt het op zeer algemene en blote beweringen zonder meer, die niet van aard zijn om te kunnen worden beschouwd als een begin van bewijs inzake een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt in Ethiopië niet toegelaten religieuze opvattingen te hebben, maar verduidelijkt niet om welke precieze religieuze opvattingen het dan wel zou gaan. Hij stelt nog problemen te hebben in Ethiopië omwille van zijn afkomst, maar verduidelijkt dit opnieuw op geen enkele wijze. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij omwille van zijn – niet nader geduide – religie of afkomst enig risico op detentie zou lopen. Een duidelijk verband met een van de aangehaalde rapporten kan dan ook niet worden vastgesteld. Er blijkt niet dat de bijgebrachte algemene informatie in de concrete situatie van verzoeker enige relevantie heeft.

Andermaal kan de Raad er ook niet omheen dat verzoeker, tijdens het gehoor van 18 oktober 2019 tijdens hetwelke hij duidelijk wist dat een verwijdering naar Ethiopië hem boven het hoofd hing, geen enkele verklaring aflegde omtrent problemen die hij reeds had gekend in Ethiopië. Hij gaf aan nooit in dit land te zijn geweest. Deze eerdere leugenachtige verklaringen, samen genomen met de zeer algemene en vage verklaringen die thans naar voor worden gebracht, maken dat verzoeker niet kan overtuigen dat

er in zijnen hoofde sprake is van concrete aanwijzingen van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, dit is Ethiopië, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Aangezien verzoeker Ethiopië in het bezit van een authentiek Ethiopisch paspoort met een Italiaans visum heeft verlaten kan hij ook niet nuttig verwijzen naar de risico's die personen lopen die zonder de vereiste reisdocumenten Ethiopië verlaten.

Nu verder niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker een Eritrees staatsburger is, kan hij ten slotte evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat er een risico bestaat dat de Ethiopische autoriteiten hem zullen terugsturen naar Eritrea en is zijn uiteenzetting inzake de situatie in Eritrea niet relevant.

Verzoeker blijft in gebreke om coherente en precieze verklaringen af te leggen aangaande het risico dat hij stelt te lopen. Daarbij aansluitend kan niet anders dan worden vastgesteld dat, hoewel artikel 3 van het EVRM absoluut is en verzoeker daartoe niet verplicht is krachtens artikel 3 van het EVRM, hij noch in België, noch elders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker geeft aan reeds enkele maanden op het Schengengrondgebied te verblijven zonder dat blijkt dat hij dan een verzoek om internationale bescherming indiende of hiertoe werd verhinderd. Zelfs een imminente tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zet verzoeker niet onmiddellijk aan tot het indienen van een dergelijk verzoek, niettegenstaande verzoeker tijdens het horen werd gewezen op zijn recht op internationale bescherming te vragen.

Gelet op al deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

2.3.2.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder, die kon achterhalen dat hij met een Ethiopisch paspoort naar Europa reisde en dat de identiteit die hij opgaf niet overeenstemde met deze die vermeld staat op dit paspoort, geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of dat hij enig relevant gegeven, waarover hij kon beschikken op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam, over het hoofd zou hebben gezien. Een incorrecte feitenvinding blijkt niet. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

2.3.2.6. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.2.7. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,
mevr. A. DE BONDT,

De griffier,

A. DE BONDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS